

Můžeš zůstat, můžeš jít

Helena Vondráčková

Stůj, ještě rozhlídni se kolem,
tenhle pokoj bude sám.
Ještě pobuď s tímhle stolem,
sedni na okení rám.

Ještě jednou otoč světlem
abys' prohlídl svůj kout,
ještě pohlaď tátům betlém,
s kterým nikdo nesměl hnout.

Ještě pohleď jak se tenčí
v kalendáři počet stran,
škoda jen, že nejsi menší,
že jsou okna dokořán.
Motýl s větrem dovnitř vlít,
můžeš zůstat, můžeš jít.

Ještě jeden tichej povzdech,
tahle pelest byla tvá.
Ještě napiš prstem po zdech
malý jméno, malý já.

Ještě listuj v knize hostů,
vezmi herbář do dlaní.
Ještě za trest v rohu postůj,
za svý vzpurný chování.

Ještě jednou zazvoň zvoncem,
jako když byl Štědrej den
a za příběh s šťastným koncem
připiš „nevěř“ s velkým en.
Motýl s větrem dovnitř vlít,
můžeš zůstat, můžeš jít.

A pak vzpomeň, co tě nutí
navždy pláchnout z těchto míst,
na tu křivdu s trpkou chutí,
kterou nelze, nelze snýst.

Kdo ty místa změnil v klec
a zbořil bránu ke štěstí ?
Kdo tě nazval lehkou holčkou
a tvou lásku neřestí ?

Tolik špíny tolik bláta,
ani jeden vlídnej tón.
To snad nebyl vlastní táta,
to snad vůbec nebyl on.

Jak ta rána, jak se zhojí,
jak to zpátky všechno vzít ?
Máš jak motýl možnost dvojí:
můžeš zůstat, můžeš jít.

Je však pozdě, všechno pomině,
darmo smlouvat, není s kým.
Žádný odpust', žádný promiň,

běž a chvátej za tím svým.
Teď jde o tvý právo žít,
hej, hle - motýl k nebi vzlít.
Nesmíš zůstat, musíš jít.